

Сузір'я Платонова

Кожна людина при народженні отримує якийсь особливий дар. Але, як правило, оцінити його вміють лише одиниці. І це не дивно, оскільки отримане даром важко піддається оцінці...

Володимир Платонов — нині відомий журналіст і письменник — є щасливим винятком з цього правила. Свій Божий дарунок він не тільки зберіг у часи, коли той був не вартий і копійки, але вміло його збільшив, наче добрий працівник з біблійної притчі.

Тільки не подумайте, що це сказано задля забави. Ні, я стверджую це як очевидець перетворення звичайної води в дорогоцінне вино.

Але про все по порядку. Саме тридцять років тому, зміркувавши, що інженер з мене аніякий, я втік з відділу іспитів КБ “Південне” до газети “Конструктор”, де й познайомився з Володею Платоновим. Його борода тоді ще не була сивою, проте він справляв враження асакала газетної справи, бо вмів усе - писати, малювати, фотографувати, різати та клеїти. Згодом і я цьому навчився, але була в Платонова ще одна здібність, яку жоден з нас, тодішніх друзів і колег, так до кінця опанувати й не зумів. Я маю на увазі його особливе журналістське чуття на матеріал, що, власне, і було тим даним згори даром, який зовні виявлявся в умінні опинитися в належному місці в належний час.

Але от заковика! Усі бодай трохи цікаві події, що відбувалися навколо нас у ті роки, були нещадно засекречені. Навіть більше, коли ми писали про трактори, які поряд з ракетами розробляло КБ “Південне”, це гуркотливе слово доводилося ховати під якимось незбагненим сполученням “сільгоспмашина”, щоб остаточно збити з пантелику ЦРУ та МІ-5. А через те, що все це відбувалося в епоху розвинутого соціалізму, надій на прорив зависи таємності не лишалося.

Натомість Платонов, напевно, щось знав. І тому вперто збирав архіви, не зважаючи на марність витівки. Поступово фотографіями й паперами наповнювалися папки. Папки захищали шафи та антре-

солі. Вагітні шафи не давали проходу численним гостям, а перевантажені антресолі загрозово рипіли. Словом, це була не домівка, а печера Аладіна. Але тоді за цю унікальну колекцію Платонов не міг одержати ані копійки, хіба путівку в табір посиленого режиму за несанкціонований схов секретної інформації...

Але він збирав. І врешті-решт отримав нагороду. Тому що одного чудового дня поживтілі папери й фотографії раптом перетворились у скарб, за який кожний колекціонер багато б дав. А музей ще більше! Однак Платонов залишився вірний принципу: даром одержав, даром віддай. Тому він став не продавцем раритетів, а письменником. І, на мій погляд, дуже гарним і вкрай потрібним. Бо у своїй творчості він зміг умістити всю космічну епоху, що доки не вдавалося жодному літописцю у світі.

Це добре підтверджує новий двотомник автора з досить красномовною назвою “Південне сузір'я”.

У сузір'ї Платонова сяють імена особистостей, що стояли у джерел космонавтики. Це *Сергій Корольов*, *Михайло Янгель*, *Олександр Макаров*, *Володимир Челомей*, *Михайло Решетньов* ... — титани, що зуміли перебороти земне тяжіння. Але головна цінність цієї праці в тім, що зроблена вона не стороннім спостерігачем, а безпосереднім учасником усіх описуваних подій. Тому в “Південному сузір'ї” присутні подих і пульс великої епохи, що допомагає читачу відчутти себе живим свідком прориву людства в космос.

А ще дозволяє без жодного перебільшення приєднати автора до одної із зірок цього яскравого сузір'я.

*Юрій Лигун,
член Спілки журналістів України,
літературний редактор, дитячий письменник*